

bestemmelse kan justitsministeren efter anmodning tillade, at en person, der er udleveret, underkastes strafforfølgning eller straffuldbyrdelse eller udleveres videre til tredjeland for en anden strafbar handling begået før udleveringen end den, som den pågældende er udleveret for, jf. § 20, stk. 1. Justitsministeren kan kun give tilladelse, hvis der efter udleveringsloven kunne være sket udlevering for den pågældende handling, jf. § 20, stk. 2. En anmodning om tilladelse til at fravige specialitetsreglen skal indeholde de oplysninger, der omtales i § 11, stk. 1, samt oplysning om, hvorvidt den pågældende forlanger lovligheden af en eventuel tilladelse prøvet ved domstolene. Hvis den pågældende har forlangt domstolsprøvelse, kan tilladelse først meddeles, når dens lovlighed er fastslået ved endelig retskendelse, jf. stk. 5.

For så vidt angår udlevering til en medlemsstat i EU fremgår det af § 10 a, at forbudet mod strafansvar eller videreudlevering for andre lovovertrædelser begået før udleveringen (specialitetsreglen) ikke gælder, hvis de i bestemmelsen nævnte betingelser er opfyldt.

Efter § 10 a, *stk. 1*, kan en person, som er udleveret til en EU-medlemsstat, således uden justitsministerens tilladelse drages til ansvar for andre lovovertrædelser begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, hvis strafforfølgningen eller straffuldbyrdelsen ikke indebærer, at den pågældende skal frihedsberøves. Den udleverede kan endvidere drages til ansvar for sådanne lovovertrædelser, hvis den pågældende har meddelt samtykke hertil i et retsmøde i den medlemsstat, hvortil der er sket udlevering.

Efter § 10 a, *stk. 2*, kan den, der er udleveret til en anden EU-medlemsstat, endvidere uden justitsministerens tilladelse videreudleveres til en tredje EU-medlemsstat for andre lovovertrædelser begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, hvis den pågældende har meddelt samtykke til udleveringen til den medlemsstat, hvortil udlevering er sket, og i den forbindelse ligeledes meddelt samtykke til at blive draget til ansvar for og videreudleveret til den tredje medlemsstat for andre lovovertrædelser begået før udleveringen. Efter bestemmelsen kan videreudlevering også ske uden justitsministerens tilladelse, hvis den udleverede har meddelt samtykke til videreudleveringen i et retsmøde i den medlemsstat, hvortil den pågældende er udleveret.

Det fremgår af § 10, *nr. 2*, at den udleverede ikke uden justitsministerens tilladelse må underkastes strafforfølgning ved en særdomstol.

Endvidere anføres det i § 10, *nr. 3*, at udlevering alene kan ske på vilkår af, at dødsstraf ikke må fuldbyrdes for den pågældende handling. Denne bestem-

melse skal ses i lyset af artikel 11 i den europæiske udleveringskonvention fra 1957, hvorefter udlevering for en lovovertrædelse, der efter lovgivningen i den stat, som har fremsat anmodning om udlevering, kan straffes med døden, kan afslås af en stat, der ikke har hjemmel til at idømme dødsstraf, eller som i almindelighed ikke fuldbyrder dødsstraf, medmindre den stat, der har fremsat udleveringsanmodningen, afgiver en sådan forsikring, som den anden part anser for fyldestgørende, om, at dødsstraffen ikke vil blive fuldbyrdet.

Det følger i øvrigt af artikel 1 i 6. tillægsprotokol til den europæiske menneskerettighedskonvention, at dødsstraf skal afskaffes, og at ingen må idømmes en sådan straf eller henrettes. Bestemmelsen er i Menneskerettighedsdomstolens praksis blevet tillagt eksteritorial virkning. Det betyder, at en deltagerstat vil handle i strid med bestemmelsen, hvis den udleverer en person til et land, hvor den pågældende risikerer at blive idømt og få fuldbyrdet dødsstraf. Dette gælder, hvad enten der er tale om udlevering til strafforfølgning eller til straffuldbyrdelse. En deltagerstat vil dog være fritaget for ansvar efter bestemmelsen, hvis den modtager tilstrækkelige garantier fra den anmodende stat om, at den pågældende ikke vil blive idømt eller få fuldbyrdet dødsstraf.

2.4. Behandling af sager om udlevering

2.4.1. De almindelige regler

Kapitel 3 (§§ 11-18) i udleveringsloven indeholder de almindelige regler for behandlingen af sager om udlevering, herunder hvilke oplysninger anmodninger om udlevering skal indeholde.

Efter § 11, *stk. 1*, kan udlevering (jf. dog lovens kapitel 3 a) kun ske på grundlag af en anmodning, der indeholder oplysninger om tid og sted for den straffbare handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser. Der skal samtidig med anmodningen fremsendes en udskrift af den beslutning om anholdelse eller fængsling eller af den dom, der danner grundlag for anmodningen, jf. *stk. 2*.

En anmodning om udlevering sendes efter § 12 til politiet på det sted, hvor den, som søges udleveret, har ophold, medmindre justitsministeren allerede på grundlag af anmodningen og de oplysninger, der følger med denne, finder at burde nægte udlevering. Efter modtagelsen af anmodningen iværksætter politiet uden ophold den undersøgelse, der er nødvendig for at afgøre, om betingelserne for udlevering er opfyldt. Politiets undersøgelse foretages i overensstemmelse med retsplejelovens regler om strafferetsplejen.

De retsmidler, der er omtalt i retsplejelovens kapitel 69 om anholdelse, kapitel 70 om varetægtsfængsling,